

jednání a správného rozhodnutí sporu než soud, který podle názoru žalovaného je příslušný.

Tyto důvody platí však stejně, ať krajský soud uznal svou věcnou příslušnost formálním usnesením, či jen tím, že rozhodl ve věci samé.

Jestliže zákon nepřipouští opravného prostředku proti rozhodnutí krajského soudu o jeho věcné příslušnosti, a to proto, že žalovaný nemá zájmu hodného ochrany, na tom, aby rozhodoval o věci okresní soud, když o ní rozhodne soud, který podle své organizace je soudem vyšším, a již tím zaručuje správnost rozhodnutí ve větší míře než soud, jehož rozhodnutí se domáhá žalovaný, nebylo by lze rozuměti tomu, že by nepřipouštěl opravný prostředek jen tehdy, když krajský soud uzná svou příslušnost formálním usnesením, ale připouštěl by jej v tom případě, když krajský soud uznal svou příslušnost tím, že rozhodl ve věci samé. Neboť ani tu nemůže žalovaný mít větší zájem na tom, aby rozhodoval o věci soud okresní, nýbrž může stejně jako v onom případě mít oprávněný zájem jen na tom, aby rozhodnutí krajského soudu ve věci samé bylo správné. Mařila by se bez věcného důvodu práce již vykonaná soudem krajským po případě i vrchním soudem jako soudem odvolacím, a to jen proto, aby byla vykonána znovu soudy, podle své organizace nižšími, a tomu právě chce zabrániti ustanovení § 45, odst. 1 j. n.

Dlužno tedy tomuto předpisu podle jeho smyslu a účelu rozuměti tak, že rozhodnutí krajského soudu o jeho věcné příslušnosti nelze napadati proto, že příslušným je soud okresní, a to nejen, když krajský soud rozhodl o své příslušnosti formálním usnesením, nýbrž ani, když uznal svou příslušnost tím, že rozhodl ve věci samé. Tím jest také vyloučeno, aby otázka příslušnosti byla přezkoumána v opravném řízení podle §§ 471 č. 7, 477 č. 3 a 503 č. 1 c. ř. s.

Čís. 15281.

O nárocích úředníků okresních hospodářských záložen ze služebních smluv rozhodují soudy.

(Rozh. ze dne 12. června 1936, R I 404/36.)

Žalobce se na žalované okresní hospodářské záložně domáhá zaplacení 42.000 Kč jako doplňku prémiové rezervy za snížení pojistné doby ze 40 let na 35 let tvrdě, že jej žalovaná jako svého správce a pokladníka nepojistila na třicetipětiletou služební a pensijní dobu s účinností od 1. ledna 1933, nýbrž ponechala v platnosti původní pojištění na pojistnou dobu 40 let. První soud odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva. Rekursní soud nevyhověv námitce nepřípustnosti pořadu práva uložil prvému soudu, by o žalobě dále jednal. Důvody: Podle § 30, odst. 5, písm. l) zákona ze 6. června 1924 čís. 128 Sb. z. a n. přísluší ředitelství okresní hospodářské záložny právo usnésti se v plné schůzi na ustanovení nebo propuštění úředníků a zřízenců záložny a stanovití požitky a nároky s místem spojené.

V odstavci prvním § 36 ustanovuje zákon, že ředitelství určuje písemnou smlouvou úředníkům jejich požitky a další nároky, a předpisuje, že ředitelství stanoví služebním, pensijním a disciplinárním řádem jakož i instrukcemi jejich práva a povinnosti a že základní platy služební nesmějí býti nižší než zákonné platební minimum účetních úředníků okresních stejné kvalifikace a doby služební. V poslední větě prvního odstavce § 36 pak zákon doslovně ustanovuje: »Spory o požitky a nároky úřednictva rozhoduje s konečnou platností zemský správní výbor.« Již z doslovu § 30 písm. l) zák. v souvislosti s § 36 jest usuzovati, že tyto předpisy mají na mysli ustanovení požitků a nároků pro určité místo, tedy úpravu požitků s určitým systemisovaným úřednickým místem spojených, při níž bylo se podle § 36 zák. řídití jistými směrnici, zejména platebním minimem účetních úředníků okresních podle zásady v zákoně vytčené, a dále vymezení práv a nároků s obstaráváním takového místa spojených. Spory mezi úřednictvem a okresními záložnami hospodářskými, mající základ v této obecné úpravě požitků a nároků s určitým služebním místem spojených, tedy zvláště spory o otázkách, zda písemná služební smlouva se přičí směrnici, vydaným o úpravě požitků a nároků pro určité místo, vyhrazuje zákon rozhodování zemskému správnímu výboru, aby je jako nadřízený úřad správní řešil s konečnou platností (rozh. nejv. správ. soudu ze dne 12. prosince 1930 čís. 603/29). Jinou právní povahu však mají spory, vzniklé mezi jednotlivými úředníky a zaměstnavatelem — okresní hospodářskou záložnou — ze soukromoprávního jejich služebního poměru, jejichž řešení ponechal zákon řádným soudům. Kdyby byl zákon zamýšlel řešení všech sporů úředníků okresních záložen hospodářských ze služebního poměru svěřiti rozhodování zemskému správnímu výboru, byl by prostě ustanovil, že veškeré spory mezi úřednictvem a záložnami, vzešlé ze služebního poměru, patří před zemský správní výbor, podobně jako byl již dříve vysloven výlučný pořad instancí samosprávných pro všechny spory ze služebních poměrů úředníků obecních a okresních (zák. čís. 35/08 z. z. ve znění čl. I zákona čís. 443/19 Sb. z. a n., zákona čís. 63/07 z. z. ve znění čl. I zákona čís. 444/19 Sb. z. a n.). Takového povšechného ustanovení však § 36 zákona čís. 128/24 Sb. z. a n. nemá a zákonodárce měl zajisté pro to své důvody, že nepřikázal veškeré spory ze služebního poměru rozhodování jediné správní instanci s konečnou platností, omeziv její příslušnost jen na spory určitého druhu, jak bylo výše vylíčeno. Věc, o níž tu jde, má ráz čistě soukromoprávní, neboť úředník okresní hospodářské záložny domáhá se nároku ze smlouvy soukromé. Rozhodování o sporných nárocích této právní povahy a tohoto druhu nebylo přikázáno ustanovením § 36 cit. zák. zemskému správnímu výboru, nýbrž o nich jest rozhodovati toliko řádným soudům jako o nárocích soukromoprávních (§ 1 j. n.). Nesejde na tom, budou-li se soudy museti při rozhodování o věci též obíratí otázkami patřícími na pořad správní jako otázkami předběžnými pro vlastní rozhodnutí (§ 190 c. ř. s.).

Nejvyšší soud připojiv se k vývodům rekursního soudu nevyhověl dovolacímu rekursu.